

Arrest

nr. 71 249 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DUBOIS, loco advocaat V. MEULEMEESTER, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 11 december 1987 in de Tsjetsjeense plaats Dzhalka, waar u ook geregistreerd was .

In 2001, ten tijde van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, verhuisde u samen met de rest van uw gezin naar Kazakstan, waar u tot 2004 verbleef. Na uw terugkeer uit Kazakstan, vestigde u zich opnieuw in Dzhalka.

Uw problemen begonnen nadat u op 6 november 2010 samen met uw broer, A.Z. (...) (O.V. 6.780.078), hout was gaan sprokkelen in een bos in de buurt van jullie huis. Op de terugweg kwamen jullie in het bos een onbekende man tegen die jullie vroeg waarom jullie zo dikwijls naar het bos gingen. Al grappend antwoordden jullie dat jullie de omgeving aan het inspecteren waren zodat jullie zouden weten waar jullie zich later zouden kunnen verstoppen. De volgende ochtend, op 7 november 2010, vielen gewapende militairen jullie huis binnen. Zowel u als uw broer lag op dat moment nog te slapen. De

militairen haalden jullie echter uit jullie bed, waarna ze jullie boeiden en blinddoekten. Op die manier werden jullie met een wagen overgebracht naar Chankala, waar jullie elk in een aparte kamer vastgehouden werden. Tijdens uw vasthouding werd u er valselijk van beschuldigd plannen te maken om naar de rebellen te gaan. Toen u dit ontkende, werd u door uw belagers in elkaar geslagen. Daarnaast werd u ook ondervraagd over uw oom, R.V. (...), die tijdens de eerste Tsjetsjeense Oorlog gedurende een korte periode gestreden had en om die reden op 24 april 2001 door Russische militairen in zijn eigen huis doodgeschoten werd. Uiteindelijk kwam u vrij in de avond van 8 november 2010 tegen betaling van 120 000 roebel aan losgeld. U werd geblinddoekt naar buiten geleid, waar uw vader u met de auto opwachtte. Nadat uw vader de militairen het losgeld had overhandigd, bracht hij u en uw broer, die kort daarvoor reeds vrijgelaten was, naar huis. Nog diezelfde avond stuurden uw ouders u en uw broer echter naar familieleden in Grozny, waar jullie tot aan jullie vertrek op drie verschillende plaatsen verbleven.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 5 maart 2011. Vanuit Grozny nam u samen met uw broer de trein naar Moskou, waar u door een tussenpersoon werd opgewacht. Hij begeleidde jullie naar een minibus, die jullie naar een onbekende plaats bracht. Daar stapten jullie over in een tweede minibus, waarmee jullie naar België reisden.

U bereikte België op 9 maart 2011.

De volgende morgen, op 10 maart 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met militairen, die u ervan verdachten zich te willen aansluiten bij de rebellen.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een groot aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas.

U had immers geen idee hoe uw vader, door wie jullie werden vrijgekocht, wist waar u en uw broer zich bevonden (CGVS, p. 15). U wist evenmin in welk gebouw jullie in Chankala vastgehouden werden (CGVS, p. 13). U kon verder niet zeggen hoeveel mensen in de ochtend van 7 november 2010 jullie huis binnenvielen (CGVS, p. 13) en had geen idee welke verwondingen uw broer na zijn vrijlating had (CGVS, p. 17).

Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over uw oom R.V. (...), die destijds gedurende een korte periode gestreden had en daarom in 2001 door Russische militairen doodgeschoten werd (CGVS, p. 11-13). U wist echter niet of ook andere familieleden ooit problemen hadden gekregen omwille van deze oom (CGVS, p. 17). Uw broer A. (...) vertelde nochtans dat ook de broer van uw oom R. (...) door de autoriteiten werd lastiggevallen. Hij wordt tot op vandaag immers nog steeds opgeroepen voor ondervraging (CGVS broer, p. 10). U wist tot slot evenmin of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 17-18).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder moet vastgesteld worden dat u weinig interesse betoonde in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen.

Zo verklaarde u dat zowel uw ouders als uw oom na jullie vertrek uit Dzhalka mensen over de vloer kregen die naar u en uw broer informeerden.

U kon echter niet zeggen wie deze mensen waren noch wat ze precies over jullie wilden weten. U wist evenmin of dit slechts één of meerdere keren gebeurde. U stelde bovendien letterlijk dat dit u eigenlijk niet zoveel interesseerde (CGVS, p. 16).

U legde ook een convocatie voor door middel waarvan u na uw vertrek uit Tsjetsjenië opgeroepen werd om u aan te melden bij het leger. Opmerkelijk genoeg wist u niet eens bij welk leger u zich diende aan te melden (CGVS, p. 17).

U had slot ook geen idee of er na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog iets gebeurd was in verband met de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 17).

Gelet op het feit dat u na uw aankomst in België nog enkele keren telefonisch contact hebt gehad met uw ouders (CGVS, p. 5), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om op zijn minst in de gevangenis gegooid of zelfs vermoord te worden (CGVS, p. 18) in belangrijke mate aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Moskou met twee minibussen naar België was gereisd. De eerste minibus bracht u vanuit Moskou naar een onbekende plaats, waar u overstapte op de tweede minibus, die u in België afzette. Uw binnenlands paspoort vormde hierbij uw enige reisdocument (CGVS, p. 8) en onderweg werd u nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er zelf nooit een in uw handen hebt gehad noch aangevraagd hebt (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort, waaruit blijkt dat u op 25 juni 2010 een internationaal paspoort uitgereikt werd. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, repliceerde u enkel dat u het niet wist en u dit paspoort zelf nooit in handen gehad hebt (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is evenmin aannemelijk, daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de aanvraag voor een buitenlands paspoort in persoon moet worden ingediend en het paspoort zelf in persoon dient te worden afgehaald.

Bijgevolg kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u geen weet hebben van het feit dat u op 25 juni 2010 een internationaal paspoort uitgereikt werd en u dit paspoort zelf nooit in handen zou hebben gehad.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot moet nog vastgesteld worden dat u er niet in slaagde de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs aan te reiken van de door u verklaarde problemen.

Zo verklaarde u dat u op 7 november 2010 samen met uw broer door militairen van thuis uit meegenomen werd en gedurende 2 dagen vastgehouden werd in een gebouw in Chankala. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd en geslagen (CGVS, p. 11-12). Uiteindelijk werd u door uw vader vrijgekocht tegen 120 000 Roebel (CGVS, p. 15). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document overmaken waaruit blijkt dat u vastgehouden, mishandeld en vrijgekocht werd.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient bovendien opgemerkt te worden dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hulp te verkrijgen.

Zo heeft u nooit klacht ingediend omwille van uw arrestatie en mishandeling (CGVS, p. 16) of een advocaat geraadpleegd (CGVS, p. 16-17). U klopte omwille van uw problemen ook nooit aan bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 16). U liet tot slot zelfs na om een dokter te raadplegen (CGVS, p. 15), niettemin u sinds uw kindertijd sowieso al gezondheidsproblemen had (CGVS, p. 18).

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat

hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw huidig en vorig binnenlands Russisch paspoort, een oproeping voor het leger op uw naam en die van uw broer, verschillende attesten met betrekking tot uw verblijf in Kazakstan, een attest met betrekking tot het overlijden van uw oom en een medische doorverwijzing) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw geboorteakte alsook uw huidig en vorig binnenlands paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit de convocaties, die bovendien slechts faxen zijn, blijkt enkel dat zowel u als uw broer A. (...) opgeroepen werden om zich aan te melden bij het Militair Commissariaat van het district Gudermes.

De verschillende attesten uit Kazakstan staven uw verblijf aldaar tussen 2001 en 2004, maar hebben evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Het attest met betrekking tot het overlijden van uw oom, R.S.V. (...), bevestigt enkel dat hij op 24 april 2001 om het leven kwam toen hij probeerde te vluchten voor de autoriteiten, wat echter niet in twijfel getrokken wordt. Hij ligt begraven op het kerkhof van Dzhalka.

Uit het medische doorverwijzingsattest ten slotte blijkt enkel dat u in juni 1997 een operatie onderging om een cyste te laten verwijderen. Deze medische ingreep houdt echter geen verband met de door u aangehaalde problemen, aangezien ze dateert van 1997 en u pas in 2010 problemen kreeg met de autoriteiten.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer, A.Z. (...) (O.V. 6.780.078), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 10 oktober 2011 dat de commissaris-generaal zou wachten met het nemen van een beslissing over zijn asielaanvraag totdat over de asielaanvraag van zijn moeder, Z.T., zou zijn beslist.

Verzoeker stelt dat zijn moeder een asielaanvraag indiende in het Rijk nadat hij op het Commissariaat-generaal al verhoord was; zij werd nog niet ondervraagd op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoeker heeft zijn moeder gegevens mee te delen die van essentieel belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker laat gelden dat zijn moeder heeft verklaard dat haar familie vele rebellen telt en verzoeker somt de namen van deze rebellen op in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt ook dat zijn moeder als verpleegster hulp heeft geboden aan de rebellen en dat zij verklaard heeft dat ze deze feiten uit vrees aan haar zonen heeft onthouden.

Verzoeker voegt er aan toe dat zijn moeder over precieze en accurate informatie beschikt over de wijze waarop zij en haar echtgenoot erin geslaagd zijn hun zonen te vinden en vrij te kopen, en over de wijze waarop hun paspoorten werden aangevraagd en wat hiermee is gebeurd.

Zijn moeder beschikt volgens verzoeker ook over bijkomende originele documenten die aantonen dat haar zonen en overige familieleden nog werden gezocht.

Verzoeker vraagt bijgevolg om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de commissaris-generaal eerst de asielaanvraag van zijn moeder zou kunnen onderzoeken en nadien zijn asielaanvraag zou kunnen heroverwegen in het licht van bijkomende en essentiële informatie.

Verzoeker merkt nog op dat hijzelf en zijn broer coherente en gelijklopende verklaringen hebben afgelegd omtrent hun persoonlijke problemen. Verzoeker stelt dat er geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas gezien de in de bestreden beslissing opgesomde vaagheden hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker herhaalt dat zijn moeder op de hoogte is van de manier waarop zijn vader verzoeker en diens broer heeft vrijgekocht.

Verzoeker stelt dat ze, volgens zijn moeder werden vrijgekocht dankzij de bemiddeling van een voormalige voorzitter van het Tsjetsjeense parlement.

Volgens verzoeker werd hij hiervan niet op de hoogte gebracht aangezien hij onmiddellijk na zijn vrijlating, afscheid heeft genomen van zijn ouders; later verkeerde hij in de onmogelijkheid om deze gegevens telefonisch te bespreken aangezien hij erg gestresseerd was. Verzoeker merkt nog op dat zijn ouders deze gegevens bovendien nooit telefonisch zouden hebben willen meedelen.

Verzoeker legt uit dat hij niets kon vertellen over de plaats waar hij werd vastgehouden en het aantal militairen omdat hij geblinddoekt werd meegenomen en vrijgelaten. Volgens verzoeker is het dan ook niet abnormaal dat hij niet kan antwoorden op vragen over zijn gevangenschap. Hij meent ook nog dat het dus normaal is dat hij niet weet door hoeveel mannen hij werd meegenomen; hij was aan het slapen, er zijn slechts enkele mannen binnengekomen en verzoeker werd onmiddellijk geblinddoekt.

Verzoeker stelt dat twee van zijn ooms als rebellen hebben gevochten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Eén van hen werd vermoord, de andere is tot op vandaag meermaals meegenomen voor verhoor, aldus verzoeker. Verzoeker geeft aan dat zowel hijzelf als zijn broer hiervan op de hoogte is. Het feit dat verzoeker dit niet heeft verteld, kan volgens hem enkel te wijten zijn aan een onduidelijkheid in het verhoor.

Verzoeker merkt verder op dat zijn ouders na zijn vertrek uit het land, werden lastiggevallen door militairen die vragen stelden over waar hun zonen zich bevonden. Verzoeker verklaart dat zijn ouders werden ondervraagd over hun zonen en ze persoonlijke convocaties kregen om zich aan te melden bij de politie. Verzoeker merkt op dat het origineel van deze convocaties in het bezit is van zijn moeder en dat ze dit zal overmaken aan het Commissariaat-generaal bij haar verhoor. Verzoeker voegt een kopie van dergelijke convocatie toe aan het verzoekschrift en laat gelden dat gezien de telefoongesprekken met zijn ouders zeer kort waren, het normaal is dat hij hierover geen informatie kon geven.

Verzoeker beweert dat hij tijdens zijn vlucht niet persoonlijk werd gecontroleerd aangezien hij op illegale wijze het land is binnengekomen. Verzoeker had een paspoort dat door zijn moeder is bekomen via smeergeld, wat ze verborgen hield voor haar zonen. Zijn paspoort werd afgenomen op het ogenblik dat hij werd meegenomen voor verhoor, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij werd opgeroepen om voor het Tsjetsjeense leger te vechten maar dat niet wilde.

Verzoeker verklaart dat zowel de Tsjetsjeense en Russische troepen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen ten opzichte van burgers en rebellen. Verzoeker stelt daarenboven dat de omstandigheden in het leger zeer slecht zijn ten gevolge van wijdverspreid geweld, pesterijen, slechte leefomstandigheden,... Hij verwijst dienaangaande naar een fragment uit "*Russian Social networking site speaks for dead soldiers*" van 5 juni 2011.

Volgens verzoeker betreft zijn weigering om te gaan vechten een bijkomende grondslag waarop zijn asielaanvraag is gebaseerd. Er wordt hem ten onrechte verweten dat hij niet kon aangeven voor welk leger hij was opgeroepen.

Verzoeker legt uit dat op grond van de oproepingsbrief, jongeren zich eerst dienen aan te melden bij een rekruteringscentrum, waarna ze worden toegewezen aan een bepaalde legerafdeling. Verzoeker verklaart dat hij zich nooit heeft aangemeld bij een rekruteringscentrum, aangezien de oproeping pas aangekomen is nadat hij zijn land was ontvlucht.

Ondergeschikt vraagt verzoeker hem subsidiaire bescherming te verlenen omdat hij een reëel risico loopt op foltering en onmenselijke behandeling.

Volgens verzoeker komen welbepaalde groepen in Tsjetsjenië in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming. Volgens hem bevinden zich onder deze risicogroepen mensen die al in contact gekomen zijn met de overheid enerzijds en familieleden van rebellen anderzijds.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de “*Subject Related Briefing – Russische Federatie/Tsjetsjenië- Veiligheidssituatie*” en naar het daaraan gehechte advies van UNHCR, wat zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker meent dat hij aan beide criteria voldoet zodat hem minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Hij benadrukt dat hij een jonge man is die de geschikte leeftijd heeft om te vechten, dat zijn moeder als verpleegster hulp geboden heeft aan gewonde rebellen en dat er volgens zijn moeder in haar familie rebellen bevonden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal teneinde eerst de asielaanvraag van zijn moeder te laten onderzoeken.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Vooreerst merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een groot aantal belangrijke elementen van zijn asielrelaas.

“U had immers geen idee hoe uw vader, door wie jullie werden vrijgekocht, wist waar u en uw broer zich bevonden (CGVS, p. 15). U wist evenmin in welk gebouw jullie in Chankala vastgehouden werden (CGVS, p. 13). U kon verder niet zeggen hoeveel mensen in de ochtend van 7 november 2010 jullie huis binnenvielen (CGVS, p. 13) en had geen idee welke verwondingen uw broer na zijn vrijlating had (CGVS, p. 17). Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over uw oom R.V. (...), die destijds gedurende een korte periode gestreden had en daarom in 2001 door Russische militairen doodgeschoten werd (CGVS, p. 11-13). U wist echter niet of ook andere familieleden ooit problemen hadden gekregen omwille van deze oom (CGVS, p. 17). Uw broer A. (...) vertelde nochtans dat ook de broer van uw oom R. (...) door de autoriteiten werd lastiggevallen. Hij wordt tot op vandaag immers nog steeds opgeroepen voor ondervraging (CGVS broer, p. 10). U wist tot slot evenmin of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 17-18).”

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.”

In zijn verweer verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar een aantal elementen die zijn moeder zou hebben verklaard;

Zo zou zijn moeder verklaard hebben dat er zich in haar familie vele rebellen bevinden en kan zij de namen van deze rebellen opsommen.

Zo zou zijn moeder tevens als verpleegster hulp geboden hebben aan de rebellen.

Volgens verzoeker beschikt zijn moeder over precieze en accurate informatie over de wijze waarop zij en haar man erin geslaagd zijn hun zonen te vinden en vrij te kopen, en over de wijze waarop hun paspoorten werden aangevraagd en wat hiermee is gebeurd. Zij beschikt volgens verzoeker ook over originele bijkomende documenten die aantonen dat haar zonen en de overige familieleden nog werden gezocht.

De Raad is van oordeel dat bovenstaand verweer, als zou verzoekers moeder wezenlijke gegevens voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker kunnen bijbrengen, geen hout snijdt.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, een volwassen man die weigert legerdienst te doen, verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Een enkele verwijzing naar een aantal verklaringen van zijn moeder, volstaat niet om verzoekers onwetendheden en vaagheden met betrekking tot belangrijke elementen van zijn asielrelaas te verschonen.

De opwerping in het verzoekschrift (zie p. 4) dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht dat hij en zijn broer volgens zijn moeder werden vrijgekocht dankzij de bemiddeling van een voormalige voorzitter van het Tsjetsjeense parlement aangezien hij onmiddellijk na zijn vrijlating afscheid heeft genomen van zijn ouders, wordt niet aanvaard.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 24 oktober 2011 dienaangaande terecht op dat verzoeker op 8 november 2010 werd vrijgelaten en pas op 5 maart 2011 de Russische Federatie is ontvlucht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker in die tijdspanne van vier maanden geen informatie zou hebben bekomen over de manier waarop hij werd vrijgelaten en door wie zijn vader werd geholpen om deze vrijlating te bewerkstelligen.

Verzoekers uitleg dat hij na zijn land verlaten te hebben, in de onmogelijkheid verkeerde om deze gegevens telefonisch aan te kaarten aangezien hij erg gestresseerd was, wordt evenmin aanvaard. Zelfs van een gestresseerd persoon kon worden verwacht dat hij zich informeert over elementen die direct betrekking hebben op zijn asielrelaas; stress is geen verontschuldiging voor onwetendheid.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 4) aan dat hij niets kon zeggen over de plaats van gevangenschap en het aantal militairen omdat hij geblinddoekt werd meegenomen en geblinddoekt vrijgelaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het normaal is dat hij niet weet door hoeveel mannen hij werd meegenomen omdat hij aan het slapen was en onmiddellijk werd geblinddoekt, niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en hij aldus in gebreke blijft.

De uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 5) dat de vaststelling dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker niet kon meedelen of ook andere familieleden ooit problemen hadden gekregen omwille van zijn oom R.V., enkel te wijten kan zijn aan een onduidelijkheid in het verhoor, wordt niet aangenomen. Inderdaad wordt in het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal (zie p. 17) geen melding gemaakt van communicatieproblemen tijdens het verhoor -de advocaat die bij het verhoor aanwezig was, meldde trouwens afsluitend “*Alles vlot verlopen*” (zie het verhoorverslag, p. 19); verzoekers verweer betreft een post-factum bewering die niet wordt aanvaard.

Vervolgens merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker weinig belangstelling vertoonde omtrent het verdere verloop van zijn problemen.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 5) herhaalt dat zijn ouders na zijn vertrek werden lastiggevallen door militairen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker slechts zeer weinig informatie kan verstrekken over de evolutie van zijn problemen na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De Raad meent dat van een persoon die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Gezien de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een zware impact op verzoekers leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij moeite doet om zich dienaangaande te informeren. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees. Wat betreft de aan zijn verzoekschrift toegevoegde kopie van -naar verzoeker beweert- een convocatie aan zijn ouders, stelt de Raad vast dat dit stuk niet gesteld is in de proceduretaal en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad neemt dit stuk in toepassing van artikel 8 PrRvV, derhalve niet in overweging.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing ook terecht dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute niet aannemelijk zijn. Waar verzoeker ter verdediging opwerpt dat hij tijdens zijn vlucht niet persoonlijk werd gecontroleerd aangezien hij op illegale wijze het land is binnengekomen en hij een internationaal paspoort had dat door zijn moeder via smeergeld werd bekomen, beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van blote beweringen die geenszins overtuigen. Inderdaad gaat deze bewering in tegen de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Blote beweringen zijn niet in staat deze informatie te ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat hij en zijn broer coherente en gelijklopende verklaringen hebben afgelegd omtrent hun persoonlijke problemen en besluit dat er bijgevolg geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu het geval is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Het verzoekschrift (zie p. 5) stelt ook nog dat het feit dat verzoeker werd opgeroepen in het Tsjetsjeense leger, een *“bijkomende grondslag is waarop de asielaanvraag van verzoeker berust”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nooit eerder in de loop van de asielprocedure uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van een vrees omtrent een inlijving in het leger (zie het verhoorverslag, p. 6, 8, 17,19). Hij verklaarde enkel dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van problemen met militairen, die hem ervan verdachten te willen aansluiten bij de rebellen. De oproeping om zich aan te melden om zijn legerdienst te doen, die door verzoeker bij zijn verhoor op 25 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werd voorgelegd, betreft slechts een fotokopie van een faxbericht waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Ook wat de inhoud van de convocatie betreft, stelt de Raad in hoofde van verzoeker, een onverschilligheid vast (*“Ik weet het zelf niet”*; zie het verhoorverslag, p. 17) die zich tegen de geloofwaardigheid van de bijkomende grondslag keert. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers *“eerste motief”* om asiel aan te vragen, op de afwezigheid van vermelding van deze *“bijkomende grondslag”* bij het verhoor niettegenstaande een fotokopie van een oproeping werd voorgelegd, de niet originele vorm van bedoeld stuk én de onwetendheid van verzoeker omtrent de juiste inhoud van de convocatie, wordt aan dit *“tweede”* motief geen geloof gehecht.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing in het verzoekschrift (zie p. 6,7) naar verzoekers profiel volstaat op zich niet om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, aan te tonen.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Uit deze informatie vloeit voort dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de informatie van de commissaris-generaal te ontcrachten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 25 mei 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE